V. évfolyam 4. szám / 2018. március 7.

Pann-ON

A Pannon Oktatási Központ Magángimnázium iskolaújsága

la P.O.K.

Szalagot avattak a végzősök

A tartalomból:

Beszélgetés a jógáról Gelman Istvánnal

Szalagot avattak a végzősök - Képgaléria

Interjú Őze Áronnal, a Bartók színház igazgatójával - 2.rész

Vári Rózsa Kitti - Utolsó esély 2. rész - Tervezés

Jobb adni, mint kapni - Braun Patrik, Szilágyi Károly

KÖSZÖNTŐ

Gyakran érezzük úgy, hogy egyszerre túl sok mindent kell csinálnunk, túl sok a feladat.

Emiatt sokszor nem is éljük igazán át az életünket. Pedig fontos dolgokon megyünk keresztül. Fontos fordulópontokat élünk meg az élet természetes velejárójaként, kipipálandó feladatként.

Ilyen volt a szalagavató is. Miközben szervezzük, ruhát próbálunk, a táncórán ügyetlenkedünk (vagy nem), meghívott vendégeket számolgatunk, fel sem fogjuk, hogy mit jelent.Nem azért fordulat, mert már búcsúzni kell. Még nem kell.

De képzeld magad egy szalagavatós diák szülőjének a helyébe! Lehet, hogy először látod a gyereked szmokingban és esküvői ruhában. Kevés nagyszerűbb és szívfacsaróbb dolog lehet annál, mint hogy szembesülsz a ténnyel: visszavonhatatlanul felnőtt a gyereked.

Osztályfőnökként úgy ülöd végig azt az estét, hogy magad sem tudod: felszabadult legyél vagy végtelenül ideges. Általában egyszerre mindkettő vagy. Hasonlít a maratoni futás utolsó száz méterére, ami közben arra is rájössz, hogy még van 2 kilométer hátra.

Diákként pedig sokszor nagy nyűg, a végeláthatatlan kínlódás maga. És gyerekként sem mindig jó szembesülni azzal, hogy nem sokáig takarózhatsz azzal, hogy gyerek vagy.

Fordulat.

Sok lesz még ilyen az életedben. Figyelj. Éld át.

TARTALOM

Beszélgetés a jógáról (4-5. oldal)

Interjú Gelman Istvánnal a Liberation Yoga alapítójával és oktatójával

Szalagavató ünnepség (6-7. oldal)

A végzősök szalagot avattak - Képgaléria

„legszebb dolog a színpadon lenni...” (8-11. oldal)

Interjú Őze Áronnal, a Bartók színház igazgatójával - 2. rész

Nép-Szava. (11. oldal)

Nagy Johanna (Joki) írása

Vári Rózsa Kitti - Utolsó esély (12-13. oldal)

A folytatásos történet második fejezete - Tervezés

Jobb adni, mint kapni (14. oldal)

Braun Patrik és Szilágyi Károly írása

Irodalmi sarok (15. oldal)

Gerendás Lili tollából

Rövid sarok (16. oldal)

Varga-Kovácsy Enikő Emese - Közel

Interjú Gelman Istvánnal, a Liberation Yoga jógastudió alapítójával és oktatójával

Varga-Kovácsy Enikő Emese riportja

Sokan gondolják úgy, hogy a jógának köze van valamiféle „természeten kívüli" erőhöz. Neked erről mi a véleményed? Mit jelent az, ha valaki jógázik?

Az emberek szomjaznak a természetfeletti „spirituális" tapasztalatokra, mert talán úgy érzik, hogy a jelenlegi életük, és a körülöttük tapasztalt valóság nem elég. Az igazi spirituális tapasztalások nem a jógaszőnyegen történnek, hanem akkor, amikor gyakorlás után felállsz és kisétálsz az életbe, amikor az anyukáddal beszélsz, amikor megöleled a gyereked, amikor a pároddal vagy, amikor segítesz valakinek, akinek szüksége van rád, és amikor a szeretet valamelyik megnyilvánulási formáját gyakorlod. A jógával nem a „természetfelettit" tapasztalod meg, hanem magát a természetet, amelynek te is része vagy.

Mióta jógázol? Milyen változásokat vettél észre, amióta ezzel foglalkozol?

Gyerekkoromban találkoztam a jógával, amikor a szüleim könyvespolcát nézegetve rábukkantam egy jógáról szóló vékonyka zöld könyvre. Egy indiai bácsi ült az elején, benne pedig feketefehér képek voltak különféle ászanákról (a jóga fizikai gyakorlatai). Komolyabban 17 éves koromban kezdtem vele foglalkozni, amikor az aggódós, stresszes természetem magasvérnyomáshoz és szívfájdalomhoz vezetett. Egy olyan orvos segített ebben, aki nyugtató helyett inkább azt javasolta, hogy keressem meg a módját, hogy hogyan csökkentsem az életembe beérkező feszültség és negatív szituációk hatását. Ekkor kezdtem el tanulmányozni a jógát.

Mióta oktatsz és mi vett rá arra, hogy másokkal is közöld azt a szeretetet és békét, amit a jógával átadhatsz a tanítványaidnak?

Azt már a jóga előtt is tudtam, hogy egyszer valami olyan hivatást szeretnék végezni, ahol emberekkel foglalkozhatok, aminek része a kommunikáció és a törődés. Az összes többi jött magától. Szorgalmasan jógáztam, tanultam különböző oktatóktól, akikre felnéztem, és egyre többször találkoztam oktatóképzések hirdetéseivel, amiket jelnek vettem és úgy éreztem, hogy a tanulási folyamatom részének kell lennie a már meglévő tapasztalataim megosztásának is. Így elkezdtem összekuporgatni a zsebpénzem és elvégeztem az első ilyen képzést.

Gondolod, hogy egyre nagyobb szépszerűségre fog szert tenni ez a mozgásforma a jövőben?

Maga a jóga mint mozgásforma már így is elég nagy népszerűségnek örvend. Már szinte minden fitneszcenterben van legalább egy „jógaoktató” aki a jóga ászanáit egy fitneszóra keretein belül tanítja a sportolni kívánó embereknek. Más kérdés, hogy a jóga a maga mélyebb értelmében lesz-e valaha népszerű. Én remélem, hogy igen.

Hogyan kell elképzelnünk nálad egy órát? Mire számíthatnak azok, akik nálad szeretnének elkezdeni jógázni?

A gyakorlást légzéstudatosítással és könnyű pránajámával (légzőgyakorlatok) kezdjük, majd kb. 40-45 perces ászana gyakorlás következik, ahol a gyakorlatokat mindig egy adott területet megcélozva tematikusan szoktam összeválogatni. Az ászanák után 10-15 perces szisztematikus progresszív relaxáció következik, amit a vendégeim viccesen „alvásnak” szoktak nevezni, persze nem kifejezetten az alvás a célja. Ezután ismét könnyű levezető pránajáma és légzéstudatosítás következik. Az órákat pedig mindig teázással és beszélgetéssel zárjuk.

Kiknek ajánlanád? Az is bevállalhatja, aki még soha életében nem sportolt?

Mindenkinek ajánlom. Azoknak, akik még sosem mozogtak, azoknak, akik versenysportolók, azoknak, akiknek fontos a belső béke, és azoknak, akiknek nem, de már csak egy hajszál választja el őket az idegösszeomlástól. A jóga minden korú, minden nemű, minden nemzetiségű és bőrszínű, vallású embernek egyaránt hasznos, és hosszútávon jó befektetés.

LIBERATION YOGA JÓGASTUDIÓ

DUNAÚJVÁROS, KÖZTÁRSASÁG U. 2. 3/2. ♦ 70/591-9116 ♦ gelmanistvan@gmail.com

Szalagot avattak a végzősök

Szalagavató ünnepség az egyetem tornacsarnokában

„a színházigazgatás legfőképpen felelősség...”

Interjú Őze Áronnal , 2. rész - Kolbert Márió

Emlékszel mit éreztél, amikor először álltál ki színpadra közönség elé?

Igen, persze, talán ezt vezetném vissza oda, hogy mit keresek ezen a pályán vagy miért itt lukadtam ki és csinálom, amit csinálok. Meggyőződésem, hogy életem egyik legmeghatározóbb színpadi élményem, az általános iskola 6. osztályos szereplésem volt, amikor tornateremben játszottunk, a bátyám akkor végzett előttem ő akkor volt 8.-os és egy Moliere darabot készített az osztály „Kényeskedők” címmel, amiben volt egy szolgaszerep 3 mondattal, de ilyen nagypofájú szolgaszerep és ezt rám bízták és azért bízták rám mert én látogattam az ő próbájukat, nem azért mert színész akartam lenni akkor még pláne semmi ilyen tervem nem volt a színházzal, hanem mert baromi jó csajok jártak az osztályába, szó szerint, iszonyatos csinos lányok voltak, és én meg úgy mint a kisöcsi érdeklődtem hormonból vagy nem tudom miért, és egyszer csak látták hogy ott ücsörgők, mint a Gábor öccse, és hiányzott ez a szerep, ezért beállítottak, és ezzel kapcsolatos az a színpadi élményem, hogy igenis én azt gondolom, hogy színpadon lenni, az valamilyen értelemben mindenképpen a hormon háztartásról szól. A színház egy előadás is jóesetben, de a drámairodalomnak a 100%-a majdnem a férfi és nő kapcsolatról szól, akár politikai drámáról beszélünk, akár bármiféle másról. És amikor először ott abban a 3 mondatos szolgaszerepben a tornateremben a bátyám osztálytársnői előtt szerepelhettem, és az egész iskola előtt és az összes lány előtt, akik ott engem néztek abban a 3 mondatban, ott az ember megszagolt valamit ,hogy „most úr isten, mindenki engem néz és én vagyok a király”, tehát volt az egész dologban ilyen nagyon bizonyos szempontból magasztos, de mindenképpen egy exhibicionista magamutogatás legfőképpen a másik nem előtt, és enélkül szerintem nincs is színház. Ez egy jó értelmű történet és nagyon fontos, szerintem ki van herélve az a színház, ahol nem röpködnek hormonok a levegőben én ezt nagyon fontosnak tartom persze határokon belül, tehát sőt ezek a határok nagyon fontosan is, de enélkül ki van herélve, szóval érdektelenné válik és lélektelen a színház.

A Valahol Európában című darabbal kapcsolatban, mennyire volt nehéz gyerekekkel dolgozni, nagyobb kihívás?

Jaj, nem! Ezt így kérdezték sokan meg mindig mondják, hogy gyerekkel meg egyebek, hát mondom nekem a rendezői életem az a tanításból indul. Én dolgoztam gyerekekkel, ugyan kamaszokkal, meg nem egészen kisgyerekekkel, de később dolgoztam kisgyerekkel is. Én vezettem drámapedagógiai csoportot egészen kicsiknek, és kisiskolásoknak is és ugye dolgoztam kamaszokkal. Néha sokkal nehezebb hisztérikus színésszel dolgozni, mint gyerekekkel őszintén. Először is nem gigyi-gügyi, hanem iszonyú fegyelmet kell tartani, meg kell őket tisztelni azzal, hogy az ember először is felkészült, kettő pedig felnőttként kezeli bizonyos szempontból őket, és nem feltétlen gyerekként, ugyanakkor a türelemben talán többet kell nyújtani gyerekszereplőkkel szemben, egy hamarabb elkalandoznak, kettő valamilyen szempontból rendetlenebbek, szétszórtabbak tudnak lenni, nekik azért az a dolguk, hogy tanuljanak, tehát a színházzal való foglalatoskodás nekik egy mellékmunka ilyen értelemben, az életüknek egy nagyon izgalmas és színes kalandja lehet, de nem ez a fő dolguk, fáradtak is lehetnek, mert még leckét is írtak, különórákon voltak meg minden. Talán több türelem kell hozzájuk mindenféle téren, de nem tartom nehezebb próbaidőszaknak azt, amikor gyerekekkel próbál az ember, mint felnőtt színészekkel. Bevallom őszintén sokkal több bajom volt, problémám volt színészkollégákkal sok esetben, mint bármikor is rendezőként gyerekekkel, kamaszokkal vagy ifjú korosztállyal. A Magyar Színházban is sokat dolgoztam gyerekekkel, és nagyon sokakkal úgy dolgoztunk, hogy ők civil gyerekek voltak, tehát én nem nagyon hiszek a színész gyerekekben. Tudok családokról, akiket a színész gyerek tart el. A szülők nap mint nap hordják castingról castingra a gyerekeket, ezt gyerekrabszolgatartásnak tartom és büntetném. Nem hiszek benne mert a gyereknek nem az a dolga, hogy a színházzal foglalkozzon és az sem dolga hogy este 7-től fél 10-ig vagy akár 10-ig színpadon legyen, ez egy izgalmas kalandja lehet az életének, de a gyereknek az a dolga hogy gyerek legyen, hogy kint legyen a játszótéren, hogy rúgja a labdát, tanuljon, egyebek, üljön az íróasztal mögött és tanulás helyett hogyha kell számítógépesjátékozzon, és ha hallja hogy jön a szülő gyorsan lekapcsolja a képernyőt, vagy az ölébe dobja a telefonját mert már nem tudom hányadik embernek ír vissza messengeren vagy viberen. Egy csomó minden más dolga van a gyereknek, de semmiképpen sem az, hogy ő művész legyen és hogy színházzal foglalkozzon. Ezért én mindig a Magyar Színház esetén is meg itt a Valahol Európában során is nagyon nagy örömmel foglalkoztam úgymond szívű gyerekekkel, és az az őszinteség, az a természetesség, az a nyíltság, az a teljesen életből való hozzáállás érdekelt engem, mint rendezőt az ő munkájukból, ami igaz és őszinte és nem pedig ilyen már affektáló, már önmagukat nem tudom milyen művésznek képzelő kis művészpalánták, az már régen rossz, ott már valami elromlott.

A legtöbb esetben az ilyen kis művészpalántákból igazán felnőtt korukra nem nagyon lesz értékes művész, ezt sok példa is mutatja egyébként, mert hangsúlyozom nem ez a dolguk, azt mondom már el van rontva és ezért nagyon vigyázni kell. Persze elérheti az embert a színházi munka többször is vagy több ízben is, de egyszer azt kell szem előtt tartani, hogy a gyereknek nem természetes közege a színház amíg gyerek, ennek megvan az útja, rendje és módja. Én is játszottam gyerekként diákszínjátszóként is, de amikor faipariban a klubbot megalapítottuk és játszottunk és minden évben bemutattunk egy előadást az elsőszámú dolgunk az volt, hogy faipariból tudjunk majd érettségizni, felkészüljünk az órákra, anyagismeretet, géptant, gépészetet, esztergálást, fafaragást, intarziázást és egy csomó mindent tanuljunk. Nem tartom sokkal nehezebb munkának a gyerekekkel való munkát a színházban, mint hisztérikus férfi vagy színésznőkkel, velük néha vagyis inkább sokszor sokkal nehezebb.

Milyen egy színház igazgatójának lenni?

Legfőképpen felelősség. Ez egy felelősség, ugye a színház egy hierarchikus intézmény, mint egy piramis fel van építve, itt nincs mese, bárki bármit mondhat, nem egy hatalom, ez nem egy jópofa játék, hogy „de jó igazgató vagyok és az van kiírva a névjegykártyámra", aki ezt látványként fogja fel vagy a hatalmi részéről éli meg, az rossz úton jár. Nagyon kemény dolog, de csodálatos is, legfőképpen azért kemény, mert egyszemélyben vállalja az ember az intézményért, az intézményben történtekért, és az intézményben dolgozókért a felelősséget. Itt, ha valaki idióta vagy hülye vagy bármi rosszat csinál vagy akármi történik de még a nézővel vagy a nézőtéren vagy a színpadon a kollégával vagy díszítőkollégával vagy bármi, leég az épület vagy akármi, vagy elfogy a pénz és becsődöl a színház, vagy hirtelen leáll az összes számítógép nem tudunk közönséget szervezni, bármit mondhatnék, itt egyszemélyben az igazgató felel mindenért. Most aki ebből azt látja hogy ez milyen tök jó dolog hogy igazgató és hogy mások fölött rendelkezik, és hogy ő ennek a hierarchiának a csúcsa és ennyit lát belőle, ez nagyon a jéghegy csúcsa, alatta a teste a jéghegynek nagyon kemény, ugyanakkor meg egy nagyon gyönyörű dolog, mert megszületik egy premier, egy csapatmunka mint a Valahol Európában vagy egy próbaidőszak után aminek még a mai napig ilyen tomboló gyümölcse van vagy egy stúdióelőadás megszületik vagy egy jó megbeszélés vagy egyszer csak jön egy probléma,

fel kell venni a telefont amiből nap mint nap 60 vagy ha kell 120 jön és ha az ember fel tud venni egy telefont és valamit megold vagy hoz egy olyan döntést aminek láthatóan jó következménye van, valamit meg tudott oldani márpedig erről szól az egész, hogy folyamatosan a problémákat oldja meg az ember és úgy megy haza, hogy a mait, csak a mait, a holnapit nem, de a mait, szinte mint megoldotta, akkor ez egy nagyon jó érzés ugyanakkor, jó érzés mert akkor mégiscsak vezetője valamilyen intézménynek vagy embereknek tud irányt adni vagy gazdája lenni vagy tud felelőse lenni vagy édesapja lenni vagy munkatársa lenni, tehát sok minden jó van ebben. Az biztos, hogy bármelyik előadás, ami mondjuk egy igazgatás alatt megszületik az egy picit például úgy születődik minthogyha a saját gyermekem lenne, és abban mindenkinek a munkája benne van. De hát az alfahím a falkavezér én vagyok nyilvánvalóan. Tehát mondom ez egy felelősség alapvetően és egy folyamatos problémaelhárítás.

Nép-szava.

Nagy Johanna (Joki) írása

Ha-ha-ha-te tehetn-él ér-te tennél-e? Lennél-e a szó, amit mindenki fél kimondani? Mernél-e tenni a szóért, képes lennél-e a véredet ontani? Nem. Gyáva vagy ember, nem élsz a szavakért. A szavak halnak meg érted. Remélem, egyszer majd megérted. Azt hiszed, a szólás szabadság, pedig a szólás jog. Jog a szabadságra. Árad feléd sokszor és hangosan, hogy szólásszabadság. Sokszor és hangosan... Ez a törvény. Már el is hitted, hogy így van. Mássz fel a siker létrájának legtetejére, hidd el, hogy szabad vagy aztán ugorj! Utasítalak arra, hogy azt csinálj, amit akarsz. Kissé csúnyán paradox.

De te elhiszed. Ha törvény, akkor elhiszed, hiszen jogodban áll elhinni. Inni a kocsmában kell, hinni meg a templomban, de sajnos te a kocsmában hiszel és a templomban iszol. Képmutató éned jogai a törvénykönyv leghangosabb, s legtöbbször ismételt hazugságai. Igazi hazugságok az élő holtak táplálékai. Jó étvágyat, te jog-hajhász törvény-vadász ember!

Sőt...
Alázó-álcázó-szemet-hunyó-üzemmód IS THE NEW halászó-vadászó-gyűjtögető életmód.

2. fejezet - Tervezés

Kis birtok volt a miénk. Már a szomszédos gazdaságokhoz képest. A mindössze 8.5 hektáros területtel messze mi voltunk a legkisebbek a környéken. Volt két nagy és egy kisebb legelőnk, egy körkarám, egy jobb időket is látott kifutópálya, valamint egy elkülönített, kis karám, ahol régebben a kiscsikós kancákat tartottuk.

Miután a lovakat eladtuk, a három legelőt a szomszéd tehéntenyésztőnek adtuk bérbe. A telek mellett húzódott egy hatalmas erdő, amit egy mély szakadék alján lévő folyó szelt ketté. És mindennek a közepén ott állt a mi kis otthonunk. A maga módján csodálatos kis ház volt. Kívülről nem látszott nagynak, de rendezett és tiszta volt, az ablakában egész évben muskátlik virágoztak. Bent mindig tisztaság volt. A ház mögött terült el a legkisebb karám. Ide hajtottuk ki Diablót, és amíg apu Mr.Middletown-nal egyeztette a részleteket, én felmentem a szobámba. Le se tettem a táskám, mikor megcsörrent a telefon. Louis hívott, az osztálytársam, a 10/E nagymenője, a legjobb barátom.

- Szia! Mizu?

- Hova tűntél? Itt várlak vagy fél órája! Úgy volt, hogy megvársz és segítek megírni a francia beadandót.

- Jujj, nehari! Teljesen elfelejtettem. Nincs kedved átugrani? Oltári hírem van!

- Csak nem megtanultad a conditionnel présent-et?

- Mi van? Az mi? Mindegy... csak gyere át és meglátod!

- Először: az a feltételes mód. Két hete tanuljuk. Másodszor: honnan veszed, hogy ráérek?

- Talán onnan, nagyokos, hogy ma alapból átjöttél volna.

- És tényleg! Teljesen elejtettem!

- Hahaha. Na, gyere! Szia!

- Szia!

Miután letettem a telefont, lementem a nappaliba apuhoz, aki még mindig Mr-Mr.Middletown-nal beszélgetett.
- Hé Cas! Rendelünk pizzát? - tette fel a felesleges kérdést, amire biztosan tudta a választ.
- Igen! Igenigenigen! Rendeljünk a Raffie's-ból. Isteni a négyajtos! Múltkor onnan rendeltem, amikor....
- Inni kérsz valamit? - fojtotta belém a szót.
- Egy kólát! Köszi. Ja, és jön Louis is. - tettem hozzá mellékesen.
- Szóval. Egy négysajtos és egy kóla neked, egy sonka-gombás és egy Sprite Louisnak, és egy chillis Fantával nekem. Mr. Middletown ön kér valamit?
- Nem köszönöm. Inkább folytassuk a papírmunkát.
- Köszi, apu, imádlak! - nyomtam egy puszit az arcára, és kimentem az udvarra, ahová épp akkor fordult be Louis kocsija, hatalmas porfelhőt hagyva maga után.
- Hello, Kicsilány! - szállt ki vigyorogva.
- Hé! Tudod, hogy utálom, ha így hívsz. Nem vagyok kicsi!
- De az vagy. Akárki akármit mond. - mosolygott rám. Erőltetetten visszamosolyogtam, majd közöltem vele:
- Nem kapsz pizzát. És hiába vágysz ilyen csalódott fejet! Tényleg nem kapsz. Touché!
- Oké, oké, megadom magam. - emelte fel a kezeit- mit akartál mutatni?
Szinte be sem fejezte a mondatot, a karán felől Diablo dühösen nyerített, majd lehetett hallani, hogy a kapu előtt rohangál oda-vissza. Louis először nem értette, mi van, így karon ragadtam és odarángattam.
- Khm...hát...öhm... izé.... - kereste a szavakat. Nem sokat talált.
- Ez egy ló. Ami fekete... és nagy. Igen. Ez egy nagy fekete ló. De... hogy? Nincs lovatok mióta... hát mióta apud eladta őket.
- Nos, Louis, ő itt Diablo. Nagyon vad. És az én lovam. Egy hónapot kaptam rá, hogy kezesebbé varázsoljam és elfogadtassam vele a helyzetet. Remélem, számíthatok a segítségedre. Ciklonnal se volt könnyű dolgod.
- Tény. De Ciklon nem vad volt, hanem csikó. Játszott. Persze segítek, ha tudok - látszott rajta, hogy töri a fejét.
- De nem hagyhatom cserben. Annyira aranyos. Biztos, hogy jó ló, csak nem volt jó helyen. Tudok vigyázni magamra. Na gyere! - húztam magam után.
- Hová?
- Be a karámba. Megismerkedünk vele. - mondtam és átmásztam a kerítésen.

Jobb adni, mint kapni

Szilágyi Károly - Braun Patrik

Érdekes világban élünk. Van fekete és fehér. Van lent a mélyben, és fent az égben. Ellentétek, de mégis összeköti őket valami.

Lelki szegények, lelki gazdagok. Dúskáló, nagyvilági urak, szegény körülmények közt élő gyerekek.

Egyszerű ember volt. Koszos ruháján látszott, hogy késő estig dolgozott. Bőre napsütéstől erősen barna. Ott állok a bevásárló kosaraknál. Ő épp visszatolta kocsiját, kivette a pénzt. Látta, hogy keresgetek a pénztárcámba. Odalép hozzám, és megkérdezi, hogy segíthet-e, és felém nyújtja 100 forintját. Döbbentem álltam vele szemben. Megköszöntem kedvességét, de miután épp találtam apróp énzt a tárcámban, rámosolyogtam, és bementem a boltba. Azok az előítéletek. Ugye? Ki gondolta volna, hogy pont egy egyszerű ember szeretne nekem segíteni. Érdekes érzés lett rajtam úrrá, valami pozitív, de leírhatatlan. Egy ilyen apróság tette szebbé az esti bevásárlást.

Nem tudom még miért kerített a sors utamba egy kis közösséget, tőlünk nem messze. Egyszerű segítő emberek, akik apró, szegénységben élő gyerekeknek segítenek. Nem sajnálatra méltók, mert a kisugárzásuk, és amit adni tudnak, kevesen képesek rá. Egy délután összeszedve némi élelemmel és egyéb kincsekkel elindultunk feléjük. Itthon is akadtak segítő szándékú emberek, így az ő felajánlásukat is magunkkal vittük. Odaértünk, de valami egészen más várt, mint amire számítottam. Kicsit felszereltebb, szebb ház helyett ott álltunk egy egyszerű, régi, kicsi ház előtt, és bent, a szomorú, megkeseredett szemek helyett gyermeki öröm, és bizakodás fogadott. Nem töltöttünk ott sok időt, és talán többet is adhattunk volna, de amivel hazajöttünk, az sokkal több volt, mint amit odavittünk. Egy kimondhatatlan, leírhatatlan érzés, valami hatalmas hála, és öröm. És az a gondolat, hogy nekem kell visszamennem oda legközelebb is, mert talán nem nekik van szükségük a földi jóra, hanem ők képesek adni valami égi jót! Vinnem kell magammal másokat is. Gyermekeimet, barátaimat, mert ezt nekik is át kell élni. Olyan ez, mint egy nagy utazás, amit mindenkinek látni, átélni kell! Mert sokszor nem az számít, hogy mi az, amit adni tudsz, lelkedet az emeli feljebb, amit mindezért kaphatsz...

Igen. Van fent és lent, gazdag és szegény, de ott van mindezek között egy út, ami képes egyikből a másikba vinni! Ki, merre akar tartani, csak önmagán múlik!

Irodalmi sarok

Gerendás Lili tollából

Fuvallat

A hegy csúcsán állva,
Apró emberek sokasága
Teríti be lelkem.

Felszáll az éj, majd
Nyugovóra tér
Minden kis lélek.

Megcsap a szél,
Pont ő kér, hogy
Engedjem el végre.

A sálam már leng,
A szívem dobban meg
Hát megérkeztél?

Bíbor harang zeng,
A fülemben cseng
Mámorító hangod.

Sűrűbb már a levegő,
Lassul a ketyegő
Minden porcikája.

Rövid sarok

Varga-Kovácsy Enikő Emese

Közel

Tükröt tartok, de ő messze áll,
Nézi a valóságot, de miért nem lát?
Keresi az útját, de nem találja,
Várjon egy percet, hogy a lényeget tisztán lássa.

Megmutatom, mit kell tenned,
Csak várj egy percet, férre ne értsed.

Ki nem követ, majd lemarad,
A sötétség sokakat elragad.
Mutass meg mindent, hogy meglássa,
Ha vár még egy percet, mi várja.

Messze van, de közeleg, összezár a rengeteg.
Csak várj egy percet, ne remegj!

Sodor az ár, magával húz,
Fullaszt a levegő, összezúz.
Hullámvölgybe keveredik, ami még visszahúz.

Az is halad, ki egész életében tétovázik,
Várj egy percet, lassan majd minden úgyis látszódik.

Várnék még, de már minek.
Úgyis eljön, ami egyszer már közeleg.
Csak adj egy percet s ég veled.

Pannon Oktatási Központ Gimnázium, Szakképző Iskola és Általános Iskola

Amennyiben fel szeretné venni a kapcsolatot intézményünkkel, az alábbi elérhetőségek bármelyikén megteheti, akár közvetlenül a kollégánkkal is.

Levelezési cím:

2400 Dunaújváros, Pannon kert 1.

E-mail cím: info@pok.suli.hu

Telefon: +36 25 431 890

Fax: +36 25 434 175

Pann-ON, a Pannon Oktatási Központ iskolaújsága

Főszerkesztő: Pomázi Petra

Szerkesztő: Cser Ádám

Felelős kiadó: Borgulya Zoltán

Írták:

Garbacz Beáta

Kolbert Zoltán Márió

Vári Rózsa Kitti

Varga-Kovácsy Enikő Emese